

Lám, elmúlt megint, miről hittük múlhatatlan -
akár csöndes mosoly a száj szögletén,
mint birsalmák magánya a megözvegyült ágon,
mikor száradó levelek közt téblábol a fény.

Még felsajdul fölöttünk a decemberi égbolt,
bőrünket kócos szél szántja a platánfák alatt.
Este gyertyát gyújtunk, a vállunk összeér.
Szeretni tanulunk - még lehet, még szabad.